Mohai V. Lajos

Az órák mutatóiról

A gyermekkor abbamaradt éden – vajon a felnőttnek mit ér meg? Mit adna érte későbbi, lassan olvadó életéből? Nehéz rá felelni. A múlt megváltoztathatatlan és örök. Erdő mélyén zizergő őzek szaladgáltak a csillár alatt. Látom őket -- utólag is föltárnak olyan vonzalmakat, amelyek lehetőségei később megragadhatatlanok már. Az órák mutatói megálltak.

A magasba törő fenyőfák, a szemnek szép ciprusok őrzik azok arcát, akik odaültették őket. Amikor eső neszezett sárga délután, vagy vihar dúlta föl a csillagok nyugalmát, a tarajos hangokat magukba fogadták a fenyők. A fenyők tűlevele! A fenyők élfényei! A hideg elbánt a szélső házakkal, hódarát hozott magával, a kerítések meghajoltak előtte, az udvari csap jegesre fagyott, a virágágyások göröngyei szétrepedtek. Arcunkat az ablaktáblához szorítva mégsem a halál követeit láttuk, mégsem az elüszkösödött földet. Az órák mutatói megálltak.

A fenyők árnya felém nyújtózkodik a nakonxipáni kertből, madarak megbántott röpte az alkonyidőben. A múlt megváltoztathatatlan és örök, krétajeleit nem törli le emberi kéz, a fenyők élfényeit nem égeti hamvába Napkitörés -- ahogy az a hullámzó gyantaszag, ahogy ott a fenyők tűlevelei a felhő-fonatokkal, ahogy az őzek a gömbölyödő csillár-ég alatt; velem fordult a szoba. Az órák mutatói megálltak.